

Ett odesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Harold skrattade.
— Det roer er att skämta med mig, fröken Marshall, sade han. Ni framställer förslag, som aldrig kunna bli verklighet. Jag har inga rika släktingar och inte något stort af att vänta. Om jag någonsin får förmögenhet, skall jag ha skapat mig den själf, och det kan inte bli förrän jag hunnit öfver medelåldern.

— Det finns andra medel att bli förmögen än att arbeta sig till det eller arfva, sade Olga allvarligt. Men doktor Rode, säg mig arligt, hoppas ni verkligen på, att min bror skall bli frisk?

Den unge läkaren såg öfverraskad upp.

— Ja, jag hoppas det, ehuru jag måste erkänna, att jag är långt ifrån säker. Om ni menar att jag tror, att han någonsin skall bli i stånd att aktivt deltaga i samhällslifvet — bli politiker eller affärsman, så måste jag säga nej. Till det blir nog hans hjärna aldrig tillräckligt stark. Men med omsorgsfull vård och uppmaksamhet kan han antagligen framleva ett ganska lyckligt lif, fastän det måste vara enkelt och lugnt.

— Stackars Edward! Det är ungefär detsamma som att säga, att han aldrig blir frisk, utan bara skall leva till en börda för sin vänner. Och hela hans förmögenhet blir till ingen nytta. Han skall aldrig kunna begagna sig af den mer.

— Jo naturligtvis, han kan ju alltid förskaffa sig de njutningar, som äro oskadliga för honom. Möjligen kan han inte själf handhafva sina medel, men han har ju släktingar.

— Och ni ville inte taga dessa pengar som ersättning för att ni stannar hos honom, så länge han, lever?

— Min bästa fröken Marshall hur skulle jag kunna taga emot ett dylikt anbud. Jag trodde, att ni var mera inne i affärer, än att ni kunde framställa något sådant. Jag har redan sagt er mina skäl. Och jag ber, att vi nu lägga ned detta ämne.

Hans tonfall tydde på, att han var uttråkad, men nu märkte Olga ingenting. Hon såg på hans naturligt vackra ansigte, hans vägiga hår, gråblå ögon och hans ståtliga gestalt samt rusade blindt sitt öde till mötes.

— Nej, jag måste tala — jag måste! Ni vet, hur kär min bror är mig. Vi ha aldrig haft olika mening i något, så långt jag kan minnas tillbaka. Han tycker om er och jag — jag — — — Hon tystnade, obehaglig till mots under intrycket af Harold's forskande, förvånade blick, men så fortsatte hon hänsynslöst, utan att fråga efter, hvart det bar: Om ni inte vill taga hans förmögenhet, så tag min, doktor Rode! Det är det är detsamma som hans, och jag sköter den alldeles som jag vill till min död, och sedan kan jag testamentera hälften åt hvem jag behagar. Jag ber er, doktor Rode, tag den, och låt mig veta, att ni alltid vill behålla min bror hos er. Han skulle skiljas, och ni — ni skulle vara fullt oberoende hela hela ert lif.

— Han talade fort och med uppörd röst, men hon höll alltjämt ögonen nedslagna, ty efter det steg, hon nu tagit, vågade hon icke se upp på sin åhörare för att sluta sig till hvilken effekt hennes ord åstadkommit Harold reste sig upp.

Han kunde icke gärna missförstå hennes mening, och med tanken på Hilda, plågades han formligen af Olgas djärfhet. Hur var det möjligt, att en bildad kvinna så kunde vilja kasta sig i en mans armar utan att denne med ett ord eller en blick låtit förstå, att han önskade hennes närmande?

Först visste han knappt, hvad han skulle svara henne, han kände sig alldeles bragt ur sin vanligt jämnvikt, men när han såg Olga sitta där med sankt hufvud, kände han plötsligt medlidande med henne. Hon var ändå en kvinna och hade gifvit honom det bästa och största, hon var mäktig. Och kanske hon älskade honom — den tanken stämde honom mildt — ty kärleken hade alltid varit en mycket sällsynt gäst i Harold's hem.

— Bästa fröken Marshall, sade han vänligt. Jag kan inte säga er, hur tacksam jag känner mig för det intresse, ni visar mig, och jag ber er vara öfvertygad om, att jag på mitt sätt besvarar det. Men hvad ni förslår är omöjligt. För det första tror jag inte, att ni har rättighet att bjuda er själf som offer för er brors skull, då han ju dessutom redan har allt, hvad han behöfver, och för det andra kan ni ju inte därmed hjälpa honom. När han blir starkare till halsan, skall ni taga honom med er bort från London, hvart ni själf tycker, och om ni då fort förande skulle önska att ha en särskild läkare för honom, så vet jag flera, som jag kunde rekommendera för det ändamålet. Hvad mig själf beträffar, är jag bunden vid min praktik och kan omöjligt uppe den, hur frestande anbud som än gifvas mig. Jag tackar er för ert ädelmod och lyckönskar herr Marshall, som har en så hänsynfull och uppförande syster.

Han gaf detta svar under förövändning att endast vilja se kärlek till brodern i hennes förslag, men Olga förstod, att han därigenom ville bespara henne förödmjukelse, och hon följde hans vink att betrakta det hela som uppgjort för Edwards trefnad.

— Nå väl då, om ni inte vill, så kan jag naturligtvis inte tvinga er, sade hon med ett försök till skämt, i det hon reste sig, jag är emellertid ledsen, att det skulle gå så, för Edwards skull. Tusen tack emellertid för allt hvad ni har gjort och gör för honom, och jag hoppas, tillade hon tvekan, att vi skiljas som vänner.

Han tog hjärtligt den hand, hon räckte honom, och sade:

— De bästa vänner, om ni vill ha det så, fröken Marshall. Var ni inte ledsen öfver, att ni inte kan få träffa er bror på fjorton dagar. Ni kan ju möjligen längre fram komma oftare, men ni får inte tycka illa vara öfver, att jag inte vill, att herr Marshall skall ta emot besök närsom helst. Ad-jö! Tillåter ni, att jag följer er till grinden?

De skildes leende från hvarandra, men detta leende försvann å ömsesidor, så snart de blefvo allena. Harold bynnerhet kände sig mycket obehagligt berörd öfver den vändning, sakerna tagit. Han hade dock anat, att någonting så-

dant skulle komma, och sökt draga sig ifrån Olgas efterhängsamhet.

Han hade uteslutande tänkt på Hilda, sedan första aftonen han såg henne, och hans gladaste dröm var att göra henne till sin hustru. Och efter hvad som nu hänt, ansåg han det klokast att icke längre uppskjuta denna fråga.

Han tviflade föga på Hildas svar, ty de hade på sista tiden träffats ganska ofta, och hennes barnsligt ärliga ögon hade sagt honom, hvad han ville veta. Det enda han undrade var, om fru Marshall skulle vara nöjd med honom som svärson, han hade ju endast sitt arbete och skulle behöfva sträfa länge, innan han kunde anses bergad. Nu hade han emellertid beslutit att våga ett försök för att nå sin drömda lycka, och samma afton begaf han sig till London.

Han hade hört, att Olga skulle bort på middag, och som han visste, att fru Marshall tidigt gick upp till sig, hoppades han träffa Hilda ensam.

Men han behöfde icke ens gå ända fram. Då han vid sjutiden kom in på gatan, såg han en ung dam, som hälsade på honom inne i en plantering, och han fann sig ansikte med ansikte med Hilda, fastän skild från henne genom det höga järnstaketet.

— Är doktorn på väg till oss, frågade oon. Jag hoppas, att inte Edward blifvit samre?

— Nej, visst inte. Om ni tror det, hvarje gång vi träffas, blir jag endast rädd att visa mig. Är ni ensam? Får jag komma in? Jag har något säskildt, som jag önskade tala med er om.

— Ja, kom! Olga har gått bort på en bjudning, och mamma har litet ont i hufvudet, så att jag har varit inne hos henne hela dagen, men nu skickade hon ut mig för att hämta litet frisk luft.

Det var en härlig, mild juni-kväll, då sommaren till och med hittat hit in, midt i staden. Hilda var ljusklädd och hade en lätt halmbutt på hufvudet samt såg så enkel och flickaktig ut, som om hon varit flere mil ifrån en storstad.

Harold inledde samtalen med en förfrågan, om hon icke längtade efter landet sådana har dagar, då det måste vara oödligt hett i staden.

— Jo, jag till och med längtar till er lilla villa, hvars lof Olga alltid sjunger, svarade hon skratande. Hur är det med stamrosorna och heliotroperna nu? Är det inte riktigt märkvärdigt, att jag aldrig varit där, när Olga far dit nästan hvar dag?

— Jo, men ni vet, att det inte felats inbjudning. Jag har nu emellertid blifvit tvungen att inskränka fröken Olgas täta besök. Ty de äro hvarken nyttiga för hennes bror eller för henne själf. Det är likväl inte för att tala om detta jag kommit hit i kväll. Kan ni gissa, hvad jag ville säga er Hilda?

Hilda gissade visserligen, men hon kunde icke säga det, icke heller ville hon förskansa sig bakom en osanning, utan redde saken så godt hon kunde genom att svara: — Tror ni, att ni bör fråga mig om det, doktor Rode? Vi kunde ju tänka på alldeles skilda saker.

— Det tror jag i alla händelser inte vi göra. Jag har länge gått och plågat mig själf med en fråga, som endast ni kan besvara. Nu får ni inte ha för brådtom utan

taga tid på er för att besvara den.

— Doktorn gör mig riktigt orolig, jag känner mig som på skolexamen. Skall jag behöfva gissa annu mera?

— Nej, nej, du måste ha förstått det genast. Hilda, och det är bäst jag får ditt svar så. Om ditt hjärta inte redan talat, bli också dina ord värdelösa. Håller du af mig, liten? Vill du bli min hustru?

Det fanns ingen, som kunde se dem; barnen, som brukade leka där inne hade gått hem och trädgårdsarbetarna hade slutat sitt dagsverke. De stodo tätt intill en grupp syrener, dolda för de blickar, hvilka möjligen ute ifrån gatan kunde bespeja dem.

— Jag är inte rik, fortsatte Harold, och tog hennes båda händer i sina, men jag har viljekraft och arbetslust. Jag vill sträfa för dig, så länge jag orkar. Är du rädd för att helt anförtra dig åt mig?

— Nej, hviskade Hilda.

— Hilda, du anar inte, hur lycklig du gör mig.

— Det har du också gjort mig.

— Och nu får jag den första kyssen! Det är ingen som ser oss. Bara en kyss, älskling, så att jag riktigt känner, att du är min.

Hon höjde sitt lyckliga, rodnande ansikte upp emot honom och han tryckte ömt kärlekens första insegel på de rena flicklapparne.

SJÄTTE KAPITLET.

I dödsfara.

När Hilda kommit ned från sin himmelsfärd, voro hennes första ord:

— Kom nu med mig, så få vi tala om alltsammans för mamma. Jag kan inte vara riktigt nöjd, förrän hon vet det också. Jag har aldrig i hela mitt lif haft någon hemlighet för henne.

— Jag har sett, hur fasta ni äro vid hvarandra. Och vet du, ditt innerliga sätt emot henne var det, som först drog mig till dig. Men hvad skall hon säga om min djärfhet, Hilda? Skall hon kunna finna sig i, att du har en så fattig fastman?

— Ja, det är jag säker på, sade den unga flickan enkelt. Mamma har bara en stor önskan beträffande mig — och det är att se mig lycklig, och om hon gör dig lycklig, skall hon mycket, mycket hålla af dig. Men Harold; kanske jag borde ha sagt dig det förut, jag kan aldrig skiljas från mamma. Hon har bara mig, som du vet.

— Det har aldrig varit min tanke, att din mor skulle lämna dig, Hilda. Jag har själf aldrig fått njuta af en mors kärlek, men jag förstår ändå, hvad den är värd. Om hon vill dela vårt hem, står det öppet för henne.

— O, Harold, hvad det skulle bli förtjusande. Då blefve jag den lyckligaste på jorden.

— För mig nu till henne, så att jag får veta mitt öde. Tänk, om hon säger nej, Hilda, skall du då också låta mig gå?

Hilda skakade på sitt vackra hufvud.

— Nej inte om du själf vill det, Harold, ty fast jag inte gifter mig mot mammans önskan, skall jag ändå hålla af dig.

Hilda visste inte på förhand hvar fru Marshall skulle vara; de funno den gamla damen sittande i

skymningen, sysselsatt med en stickning.

— Mamma lilla, ropade Hilda och kysste modern, jag kommer med frammande till dig. Doktor Rode sökte upp mig därnere i planteringen, och vi språkade tillsammans, hvad säger du om det?

— Är det om Olga, frågade fru Marshall oroligt, jag vet att hon for till Isleworth i dag igen.

— Nej, det var inte om Olga utan om mig, sade Hilda, och smög sig intill modern.

— Om dig, mitt lilla hjärtebarn har du gjort något, som doktorn kunnat bli missnöjd öfver?

— Nej, icke så, fru Marshall, inföll Harold. Skall ni finna mig mycket djärf, när jag säger er, att jag bedt Hilda bli min hustru? Och hon har sagt "ja", förutsatt att ni inte hade för mycket emot det.

— Har Hilda sagt ja, utbrast fru Marshall öfverraskad. Vill Hilda lämna mig? Åh, hvad skall det bli af mig utan henne.

— Nej, nej, kära lilla mamma, du misstar dig, sade den unga flickan och höjde sitt rodnande ansikte från moderns axel. Jag vill aldrig lämna dig. Det var det första jag sade Harold. Hvem skulle kunna se om dig och kela med dig som jag? Dessutom lofvade jag pappa på hans dödsbädd att endast döden skulle skilja dig och mig åt. Det är därför inte frågan om något sådant, vi bo alla tillsammans, det vill säga, om du är nöjd med det så.

— Men jag förstår ine, sade fru Marshall, jag tycker det har kommit så hastigt på — dessutom tänkte jag — trodde jag säkert att —

— — —

— Hvad då? frågade Harold vänligt.

— Förlåt mig, om jag misstar mig, men på tusentals små hänsyftningar som Olga har gjort trodde jag, att ni hade valt min styfdotter, doktor Rode?

— Fröken Olgs, sade Harold rodnande, nej, det är något, som jag sannerligen aldrig tänkt på. Jag kan försäkra, att det är ett absolut misstag.

— Ja, visst är det ett misstag, mamma, sade Hilda förtroende-fullt, det visste jag för länge sedan.

— Har Olga reda på det här, frågade fru Marshall.

— Nej, och jag ber dig, säg ingenting åt henne, svarade Hilda hastigt.

— Nej, säg ingenting, bad även Harold.

— Men hvarför inte, frågade fru Marshall och såg öfverraskad från den ena till den andra för att utröna anledningen till detta hemlighetsmakeri. Hon får naturligtvis snart veta det.

— Ja, men inte just nu, bad Hilda. Olga har aldrig varit vänligt stämd emot mig, och hon har hela tiden så fullständigt velat härska, nu sist uteslutande rå om Harold till exempel, så jag fruktar, att hon skulle ställa till en mycket obehaglig scen.

— Jag tror som Hilda, att det skulle vara bäst att hålla vår förföring hemlig så länge, till dess vi fått mera bestämdt för framtiden. Så snart ni har utsatt den dag, då jag kan få hemföra min lilla älskade brud, kunna vi offentliggöra vår förbindelse, men till dess — och jag antar, att ni inte samtycker till ett snart giftermål — — —

(Forts.)